

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

ANLAŞILANIN ÖTESİNDE
Yıldız Soylu

ANLAŞILANIN ÖTESİNDE

Verno Kitap®

www.vernokitap.com

kitap@matbumedya.com

0549 654 72 54

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Esra Nur Yıldırım

Sayfa Tasarım: İrem Akyol

Kapak Tasarım: Yusuf Efe

Kitappad.com

Kitaplobi.com

Kitapşeyleri.com

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026

ISBN: 978-625-9233-21-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Verno Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Verno Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Yıldız Soylu

YAZAR HAKKINDA

Yaşam yolculuğu Almanya'da başlayan yazar, çocukluk yıllarında Türkiye'ye dönerek hayatın henüz ilk safhalarında ağır imtihanlarla yüzleşmiştir. Genç yaşta omuzlandığı büyük sorumluluklar ve maruz kaldığı zorlu şartlar; onun karakterini fırtınalara dirençli bir çınar gibi kökleştirmiş, ruhunu ise sessizliğin ve sabrın gücüyle bir derviş gibi derinleştirmiştir. Bu süreçte edindiği her tecrübe, ona sessizliğin içindeki vakur gücü ve sarsılmaz bir imanı miras bırakmıştır.

Yirmi üç yaşında İstanbul'a yerleşmesiyle hayatında yepyeni bir sayfa açan yazar; bu dönemi hem bir iyileşme süreci hem de azimli bir yeniden inşa evresi olarak yaşamıştır. 2004 yılında profesyonel adım attığı iş dünyasında, 2008 yılında kendi şirketini kurarak bu süreci somut bir başarı hikâyesine dönüştürmüştür. İş hayatındaki kararlı duruşunun ardında, yıllarca kimseyle paylaşmadığı derin bir tefekkür ve yazma tutkusu saklıdır.

Yazar için gerçek "tamamlanma" süreci sadece profesyonel başarılarla sınırlı kalmamıştır. 2023 yılı, kendi hakikatine giden yolda bir dönüm noktası olmuş; içindeki eksik kalan her bir parçayı bilgiyle bütünleme gayretiyle akademik bir uyanış başlatmıştır. Olgunluk döneminde büyük bir tutkuyla yöneldiği Türk Dili ve Edebiyatı eğitimi; onun sadece kelimelere olan kadim bağlılığının değil, aynı zamanda ruhunu ilim ve sanatla onarma iradesinin bir tezahürüdür.

Yaşadığı tüm fırtınaları sessizce göğüsleyen, acılarını kalemine mürekkep yapan yazar; bugün tek başına sürdürdüğü hayatında sadece ruhunun sesine ve inancının rehberliğine itibar etmektedir. Bu eser; yazarın yıllarca saklı tuttuğu, yakılan ve yıkılan sayfaların ardından küllerinden doğan ilk sesidir.

Hayatın ona sunduğu her türlü zorluğa karşı “vazgeçmemeyi” bir yaşam biçimi hâline getiren yazar; sarsılmaz bir iman ve vakur bir karakterle kendi hakikatini inşa etmeye devam etmektedir.

Ön Söz: Vuslatın Eşiğinde

Her arayış, bir vuslat umuduyla başlar. ‘Anlaşılanın Dışında’ kalan o sancılı yollardan geçtikten sonra, şimdi anlaşılmanın çok daha ötesine, ruhun asıl vatanına doğru bir adım atıyoruz. Bu kitap, bir son değil; bir uyanışın, bir teslimiyetin ve ‘O’na giden yolun hikâyesidir. 2018 yılında Kâbe’nin (Hac) o vakur gölgesinde başlayan bu yeni dönem, hayatın tüm gürültüsünü susturup kalbin sesini dinlemeyi öğretiyor. Elinizdeki bu sayfalar, bir damla suyun içindeki ummanı, bir hüzün hüzmesinin içindeki ilahi ışığı arayanlara ithaf edilmiştir. Hoş geldiniz, anlaşılmanın ötesindeki o eşsiz hakikate...

Yazar YILDIZ SOYLU

Vuslat'a Yolculuk: İlk Hac Vazifem

Tarih: 12 Ağustos 2018, Öğlen vakti. Vuslat'a sayılı anlar kala...

Makam: Aşk ve Teslimiyet.

Dünya Sahnesinin Kapanışı (Elveda)

Hayatım boyunca bir savaşın ortasında durdum. Bize yapılan haksızlıklar, üzerimize atılan iftiralar, adımızı lekelemeye çalışan karalamalar, gücün güçsüzü ezdiği o acımasız saldırılar, zanlar, yok etme çabaları... Tüm bu hengâmenin, bu bitmek bilmeyen gürültünün ortasında, ben bir tercih yaptım. Onların silahlarıyla savaşmak, onların dilinden konuşmak yerine, yüzümü başka bir yöne, tek bir yöne döndüm. Karşılık vermektense, o saldırıların karşısında iyilikle durarak, sadece ve sadece Allah'ın rızasını kazanmak adına, kâmil bir mümin olma çabasında oldum.

Sanmayın ki üzülmedim. Sanmayın ki ağlamadım. Sanmayın ki o haksızlıklar karşısında kan kusup, "Kızılçık şerbeti içtim" demedim. İçimdeki o "deli gönül", binlerce kez karşılık vermek, savunma yapmak, haklılığımı haykırmak istedi. Ama her seferinde, o dünyevi fısıltıların üzerine çıkan, çok daha güçlü, çok daha kadim bir ses, ruhuma o ilahi emri fısıldadı.

"Ey imân edenler, sabırla ve namazla Allah'tan yardım isteyin. Şüphe yok ki, Allah sabredenlerle beraberdir." (Bakara Suresi, 153. Ayet)

Yaradan böyle buyurmuştu. Ve ben, O'nun vaadine sığındım. Tüm o savaşları, tüm o haklılık mücadelelerini, tüm o dünyevi davaları, sahiplerine iade ettim. Çünkü benim artık çok daha önemli bir davam, çok daha kutsal bir yolculuğum vardı.

Kâbe'de Edilen O Kutsal Dua (Niyet)

Allah'ın izniyle, bir Hac yolcusuyum. Çocukluğumun en masum hayali, ruhumun en derin özlemi... Geçen sene Umre'de, Kâbe'nin o mübarek örtüsüne yüzümü sürmüş, ellerimi açmış ve tüm varlığımla yalvarmışım: "Ey Rabbim! Ne olur, 2018 yılında, bu kutsal topraklara bir Hacı olarak dönmeyi, o en büyük görevimi yerine getirmeyi bana nasip eyle." Hayatımda hiçbir isteğim, hiçbir duam, o anki kadar içten, o anki kadar saf ve o anki kadar gözyaşıyla karışık olmamıştı.

Ve O, Yücelerden Yüce olan, kulunun o en samimi isteğini duymuştu.

Zorluğun İçindeki Lütuf (Kıran Haccı)

İki gün önce, helallik istemek için çıktığım bu yolda, yolculuğumun adını öğrendim. Kıran Haccı. Bayram gününe kadar, hiç çıkarmayacağım bir ihram. Dünyevi her şeyden arınma, her türlü yasakla imtihan olma. Uykuda bile, o bembeyaz örtünün içinde, sadece O'na adanmış bir beden.

Hocamız, yüzüme bakıp dedi ki: "Sana önermem, zordur. Cezaları ve yükümlülükleri ağırdır. Farkına varmadan bir karıncayı incitsen, bir ağacın dalını kırsan kefareti var. Kurban kesmen gerekir."

Yüzüne baktım ve gülümsedim. O an, tüm o zorluklar, gözümde birer lütfâ dönüştü. "Hocam," dedim. "Zor, değil mi? Çok dikkat gerektiren, her şeyden, herkesten, hatta kendimden bile uzak olmam gereken bir yol, değil mi?"

"Evet," dediği an, kalbimdeki o son tereddüt de silindi. "Tamam," dedim. "İşte bu."

İşte bu. Her şeyden elimi eteğimi çekeceğim, sadece Allah için, sadece O'nun rızası için, geceyi gündüze, gündüzü diğer

günlere katarak, bayram sabahına kadar o bembeyaz ihramın içinde kalacağım o kutsal yolculuk. Merak etmeyin beni. Siz beni görmeyeceksiniz, ama ben nerede olmam gerektiğini, kiminle olmam gerektiğini çok iyi bileceğim.

Bir dostum anlatmasaydı, belki de bu yolun adını, bu imtihanın şerefini hiç bilmeyecektim. Ben, sadece iyiliğe dair ne varsa, bilip bilmeden yürümeye çabalayan aciz bir kuldum. Ama O, Yücelerden Yüce olan, kulunun o saf niyetini, en zor ama en şerefli yolla taçlandırmak istemişti.

Aşk'ın Tecellisi ve Son Söz (Vuslat)

O, kullarının kalbindekini bilendir. Ve kim neyi, tüm samimiyetiyle isterse, merhameti ve mağfiretiyle onu verendir. Ben, bu fani kalbimde, sadece ve sadece Rabbim'in Aşk'ını istedim. Bana başka bir aşk, ne bir ihtiyaçtır ne de bir eksiklik. Dünyada hiçbir zaman gözüm olmadı. Dün geldik, bugün gidiyoruz, belki yarın olmayacağız.

İşte bu yüzden, en başta anlattığım o dünyevi savaflara, o haksızlıklara karşı neden sustuğumu, neden sabrettiğimi, neden yüzümü sadece O'na döndüğümü şimdi daha iyi anlıyorum. Tüm o yaşananlar, beni bu yolculuğa hazırlayan birer imtihandan, ruhumu bu kutsal ihramı giymeye layık kılan birer arınma ateşinden başka bir şey değilmiş.

Vesselam.

Bu, bir son değil. Bu, asıl başlangıç.

Bu, bir veda değil.

Bu, bir Vuslat'tır.

Bir Yolcunun Vedası

Bugün de geride kaldı...
 Bir gün daha eksildi, o sayılı zamandan.
 Kalbimde sakladığım ne varsa; acılarım, sevinçlerim,
 sırlarım... Hepsiyile birlikte, bugünü de ardımızda bıraktık.
 Hayat...
 Bazen zor, bazen kolaydı.
 Bazen zifiri karanlık, bazen de göz alıcı bir aydınlık.
 Peki ya bugün?
 Bugün, tüm o oyunların, o maskelerin düştüğü, her şeyin
 karanlık dünyadan aydınlığa giden yolda, gerçeklere
 bürünmüş dolu dizgin bir gündü.
 Ve ben, bu son günde, son kararımı verdim.
 Kaçmadım ve kaçmayacağım.
 Beni ben yapan hiçbir şeyden; ne inancımдан, ne
 duruşumdan, ne de o "deli gönlümden" vazgeçmedim ve
 vazgeçmeyeceğim.
 En ağır bedelleri ödemiş olsam da, o bedellerin karşısında
 dimdik duran bu yalın hâlimden asla vazgeçmeyeceğim.
 Şimdi, ben gidiyorum...
 Arkamdan konuşanlara, canımı kor gibi yakanlara,
 sırtıma hançerler saplayanlara tek bir söz bile söylemeden
 gidiyorum.
 Çünkü benim onlara söyleyeceğim tüm sözler, artık bu fani
 dünyada değil, çok daha yüce bir makamda söylenecek:
 Hakk'ın huzurunda.
 Ve o an geldiğinde, huzura erer bu kalp.
 Çünkü bilir ki, Hakk'ın adaleti, şaşmaz, yanılmaz, adildir
 ve her şeyden üstündür.
 İşte bu yüzden, bu gidişimde bir korku yok.
 Bu korkusuz hâlim, benim kendi gücümden, kendi
 cesaretimden değil;

Sığındığım, inandığım, teslim olduğum Yaradan'ın o
 sonsuz büyüklüğündendir.
 Perde kapanıyor. Dünya sahnesi bitiyor. Yarın sabah, asıl
 yolculuk başlıyor.

12/08/2018
 SAAT : 20:20

Bir Hacının Arafat Günlüğü

Mekân: Mina. Çadırların fısıltılarla dolu olduğu o kutsal bekleme yeri.

Zaman: Sabaha doğru. Gecenin en karanlık, ama umudun en aydınlık olduğu o an.

Makam: Heyecan ve Teslimiyet.

Bekleyiş (Terviye Gecesi)

Ellerim titriyor. Ömrüm boyunca, bu ana hazırlanan ruhumun son imtihanı bu olsa gerek. Hiçbir heyecanı, bu denli saf, bu denli köklü hissettiğimi hatırlamıyorum. Çocukluğumun en şenlikli bayram sabahları bile, şu an kalbimi dolduran bu tarifsiz mutluluğun yanında ne kadar sönük kalır... Yıllardır içimde taşıdığım, kimselere belli etmediğim o “buruk yanım”, o eksik parça, bu mübarek gecenin sessizliğinde, sanki hiç var olmamış gibi silinip gidiyor.

Ve bugün, hayatımda ilk kez, mutluluktan ağlıyorum. Bu, bir kayıp veya bir acı için değil; bu, bir tamamlanma, bir bütünlenme için dökülen şükür gözyaşları. Hayatımın hiçbir eksikliği yokmuş gibi... Hatta, varlığıyla onurlandığım, yokluğuyla hep bir yanıma eksik hissettiğim rahmetli babamın hasreti bile, bu büyük “Vuslat” anının arifesinde kalbimi üzmüyor. Çünkü o da burada, benimle.

Kolumda, ona ait o eski saat var. Kâbe’ye gelirken yanıma aldığım tek dünyevi emanet. Hazırlıklarımı tamamlarken, çantamdan o saati çıkarıp, titreyen bileğime takıyorum. Sanki o da, babamla birlikte, yıllardır bu anı, bu mahşerî provayı beklemiş gibi. Zaman duruyor. Tik tak sesleri değil, kalbimin atışları sayıyor saniyeleri. Yine ağlıyorum. Ama bu, hüznün

değil, ruhun kelimelere sığdıramadığı o muazzam güzelliğin karşısında duyduğu hayranlığın ve minnetin ifadesi.

Yolculuk (Mina’dan Arafat’a)

Hazırlıklar tamam. Sabah namazı, milyonlarca ruhla birlikte, tek bir Kible’ye dönerek kılındı. Ve şimdi... O an geldi. İlk yolcu kafilesi olarak, bembeyaz ihramlarımız içinde, Mina’nın o geçici konaklama yerinden, ebedi durağın provasının yapılacağı o kutsal meydana, Arafat’a doğru yola koyuluyoruz.

Ömrümün hiçbir sabahı, bu kadar güzel, bu kadar anlamlı olmamıştı. Bu, sadece bir yolculuk değil. Bu, Hac görevinin ilk ve en önemli farzına, “Arafat’ta Vakfe”ye giden bir seyr-ü sefer. Milyonlarca Müslümanla birlikte, o mahşer yerinde omuz omuza durup, Rabbimiz’den af dileyeceğimiz o büyük ana doğru ilerliyoruz.

Bu, hayatın durduğu yer. Bu, bir yol ayrımı. Ya buradan, anadan doğmuş gibi tertemiz, “Yeniden bir hayat” ile döneceğiz ya da eski hâlimizden daha da acınası bir hâlde, o manevi iflasla geri döneceğiz. Bu, korkuların en büyüğü ile huzurun en güzelinin iç içe geçtiği o an. Kim bilebilir ki Allah’tan başka?

Variş (Arafat Meydanı)

Arafat’a geldiğimiz o ilk an... Havası, kokusu, gökyüzünün o eşsiz maviliği, ayaklarımızın altındaki o mübarek toprak... Her anı, her yanı, aklın idrak etmekte zorlandığı, muazzam bir güzellikler senfonisi. Uykudan yoksunuz, yemekten içmekten kesilmişiz. Ama ne bir açlık hissi var ne de bir uyku hâli. Sanki ruh, bedenın tüm dünyevi ihtiyaçlarından arınmış, sadece bu anı yaşamak, bu havayı solumak için var olmuş gibi.

Yıllarca bugünü beklemişim gibi... Hayallerimin en üst

düzeyinde, anlatamayacak kadar şaşkın, ama bu anın bir saniyesini bile dostlarıma, sevdiklerime anlatabilmek için çırpınan bir telaş içindeyim. Tamamen Allah'ın rızası için, bu meydandan tüm sevdiklerime bir selam gönderme edasıyla...

Vakfe (Dua ve Yakarış)

Ve Güneş, tepeye yükseliyor.

20 Ağustos 2018. Arife Günü.

Arafat'tan, o mahşer yerinden, geçmiş ve gelecek tüm Müslümanlara selam olsun.

Nasıl anlatacağımı bilemiyorum, o an hissettiklerinin sadece bir saniyesini, bir zerresini ifade etmeye çalıştım. O saniyeleri, o anları tam anlamıyla anlatmaya, ne benim gücüm yeter ne de bu fani ömrüm.

Bu, kelimelerin bittiği, sadece kalbin konuştuğu yerdir.

Vesselam.

20/08/2018

07:53

** "Kaybedilenin ardından verilen değer, aslında o duygunun hak ettiği hakikate geç kalınmış hâlidir. Zamansız verilen değer gideni geri getirmez; sadece vaktinde görülmeyen değer için beyhude bir yerini bulma çabasıdır."*

Hac'dan Sonraki İlk 40 Gün: Bir Ruhun Karantina Günlüğü

Arafat'tan döndüm. O mahşer yerinin tozunu ruhumda, Kâbe'nin kokusunu kalbimde getirdim. Ama dünya, bıraktığım gibi. Şimdi, o kutsal saflığı, bu dünyanın yanlışlarına karşı koruma vakti. Bu, 40 günlük bir manevi karantinadır.

1. Gün: Korku

Korkuyorum!

O kutsal topraklarda tattığım o gerçeğin ardından, buraya dönüp yeniden yanlışlarla dolu bir hayat yaşamaktan korkuyorum. Bu yüzden, bilinçli bir şekilde kaçıyorum! Bu geçici dünyaya aldanıp, o sahte parıltının içinde yeniden kaybolmaktan kaçıyorum.

10. Gün: Kaygı

Kaygılarım var benim, evet.

Hem bu dünyada gördüklerim (maskeler, yalanlar, haksızlıklar), hem de o kutsal topraklarda görüp de burada göremediklerim (samimiyet, teslimiyet, arınmışlık) için kaygılarım var.

Dışarıdan bakanlar ne mi diyor?

Kimilerine göre, dünyevi hırslardan arındığım için çok korkusuzum.

Kimilerine göre de, artık onların oyunlarına katılmadığım için, düzenlerini bozan korkunun ta kendisiyim.

20. Gün: Umut

Biliyorum, bu dünyada elimden kayıp giden gerçeklerim var. Dostluklar, güven, samimiyet... Ama artık üzülüyorum.

Çünkü onların yerine, düşlerimi süsleyen umutlarım, en zifiri gecenin ardından doğan bir gün ışığı gibi parlıyor. Artık biliyorum ki, karanlıktan aydınlığa yürüyen yolların sonunda, dikenli tarlalar değil, misk kokulu gül bahçesine dönüşen yarımlarım var benim.

30. Gün : Karar

Anladım ki, zahmetsiz olmayacak mutluluklar. Ve yine anladım ki, baki kalmayacak yaşayan her nefes.

Biz, geldiğimiz o yolun (ezelin) izlerinde, gideceğimiz o yerin (ebediyetin) geleceğine yürüyen birer yolcuyuz. Ve bu yolda, artık tek başıma, ama tüm hürriyetimle yürüyeceğim.

40. Gün: Mühür (Yeni Anayasa)

Bu 40 günün sonunda, her gün, her an sorgularım nefsimi. Bir hak geçmesin diye, bir kalp kırılmasın diye, bir yanlış anlaşılmasın diye, düşündükçe düşünürüm.

Artık kimin ne dediği umrumda değil. Varsın söylesinler, söylenecek tüm sözlerini.

Ben bilirim kendimi!

Benim kalbimde, artık insanlardan değil, sadece ve sadece ALLAH korkusu var.

Ve benim hayatımın anayasası, artık yalanlarla değil, tek bir gerçekle yazılıdır:

HAKKIN HAKKI, HAKTANDIR.

Bunu da, artık çok iyi bilirim.

30/09/2018

Kendi Avuçlarının Kıymetini Bilmek: En Tehlikeli Emanet

İnsanoğlunun en kadim ve en tehlikeli alışkanlıklarından biri, hayatının en değerli hazinesini, yani kendi mutluluğunun anahtarını, başkalarının avuçlarına gönüllü olarak teslim etmesidir. Bu, bir annenin şefkatli avucu olabilir, bir sevgilinin tutkulu avucu, bir dostun güven veren avucu, ya da toplumun “doğru” ve “başarılı” diyerek alkış tutan o binlerce isimsiz avucu...

Bu avuçlara sarılırız. Onların sıcaklığında ısınır, onların şekline göre biçimleniriz. Mutluluğumuzu, onların avuçlarını açıp bize bir parça tebessüm, bir parça onay, bir parça sevgi bahşetmesine bağlarız. Avuçları kapandığında üşür, avuçları boşaldığında yalnız kaldığımızı hissederiz. Onlar bizi sıktığında boğulur, gevşettiklerinde ise kaybolmaktan korkarız. Hayatımızı, başkalarının avuçlarının içindeki o pamuk ipliğine bağlı bir kukla gibi yaşarız.

Ama bir gün, o avuçların arasında geçen sayısız fırtınadan, sayısız hayal kırıklığından sonra, ruh yorulur. Ve o yorgunluğun içinden, bilgece bir fısıltı yükselir:

“Hayatımı başkalarının avuçlarına, avuçlarının içerisindeki mutluluklarına bırakamayacak kadar kıymet veriyorum.”

Bu, bir isyan değil, bir uyanıştır. Bir bencillik değil, varoluşsal bir sorumluluk beyanıdır. Bu, hayat sanatının ilk ve en önemli kuralıdır: Kendi avuçlarının kıymetini bilmektir.

Başkasının Avucundaki Mutluluk Bir Seraptır

Başkalarının avucundaki mutluluk, çölde görülen bir serap gibidir. Uzaktan parıldar, sizi kendine çeker, tüm umudunuzu

ona bağlarsınız. Ama yanına vardığınızda, elinizi uzattığınızda, avucunuzda sadece kum taneleri kalır. Çünkü o mutluluk, size ait değildir. O, o avucun sahibinin ruh hâlinin, beklentilerinin, o anki keyfinin bir yansımasıdır sadece.

Bugün sizi göklere çıkaran o avuç, yarın en ufak bir hayal kırıklığıyla sizi yerin dibine batırabilir. Bugün size “vazgeçilmez” olduğunuzu hissettiren o eller, yarın yeni bir oyuncağın peşine takılıp sizi bir kenara atabilir. Başkasının avucuna sarılmak, temeli olmayan bir binada yaşamaya benzer. En hafif sarsıntıda yıkılmaya, enkazın altında kalmaya mahkûmsunuzdur.

Gerçek mutluluk, dışarıdan ithal edilen bir ürün değil, içeride, kendi ruhunuzun toprağında yetiştirilen, kökleri derinlerde olan bir ağaçtır. O ağacı kendi ellerinizle sulamalı, kendi sevginizle büyütmeli ve kendi sabrınızla meyve vermesini beklemelisiniz.

Kendi Avuçlarının Mimarı Olmak

Hayatının kıymetini bilmek, onu kendi avuçlarının içine almayı gerektirir. Peki, nedir bu “Kendi avuçların?”

Onlar, sabah uyandığınızda “Bin şükür” diyebilen vicdanınızdır.

Onlar, defalarca yanmanıza rağmen, iyilikten ve doğruluktan vazgeçmeyen karakterinizdir.

Onlar, en zor anlarda bile size yol gösteren sezgileriniz ve aklınızdır.

Onlar, düştüğünüzde sizi yerden kaldıran, kimseden bir şey beklemeden kendi yarasını kendi saran iradenizdir.

Ve en önemlisi, onlar, ne olursa olsun, hangi fırtına koparsa kopsun, içinde sönmeyen o küçük mum ışığını, yani inancınızı taşıyan manevi kalbinizdir.

Hayatınızı bu avuçların içine aldığınızda, artık dışarıdaki rüzgârlardan etkilenmezsiniz. Başkalarının alkışları sizi şımartmaz, yergileri sizi yıkmaz. Çünkü siz, değerini başkalarının onayında değil, kendi varlığınızın o sarsılmaz gerçeğinde bulursunuz. Kendi mutluluğunuzun hem ustası hem de kalfası olursunuz. Kendi yolunuzu kendi ışığınızla aydınlatırsınız.

En Kıymetli Emanet

Hayat, bize verilmiş en kıymetli emanettir. Ve bu emaneti, oraya buraya, başkalarının keyfine, insafına, değişken ruh hâllerine bırakmak, o emanete yapılacak en büyük ihanettir.

Bu yüzden, bugün bir karar verin. Başkalarının avuçlarına umutla bakmaktan vazgeçin. Kendi avuçlarınızı açın. İçine bakın. Orada, tozlanmış, unutulmuş ama hâlâ parıldayan bir hazine göreceksiniz: Kendi öz değeriniz, kendi iradeniz, kendi mutluluğunuzun potansiyeli.

O hazineyi alın. Onu temizleyin, parlatın ve kalbinizin en güvenli yerine koyun.

Çünkü siz, hayatınızı başkalarının avuçlarına sığdıramayacak kadar özel, mutluluğunuzu başkalarının insafına bırakamayacak kadar kıymetlisiniz.

30/09/2018

Yolcu'yum

Gülümsemem;
 Ömrümün yollarına serptiğim bir sadakadır.
 Gözyaşlarım;
 Kalbimin tozunu alan bir arınma yağmuru.
 İyilik;
 Ruhumun, dünyanın tüm ayazına karşı giydiği
 O sarsılmaz örtüdür.
 Huzur ise;
 En karanlık gecede bile içimde parlayan
 O umut kandilinin ışığı.
 Ben bir yolcuyum.
 Bazen koşarım,
 Rüzgârla yarışır gibi.
 Bazen yürürüm,
 Toprağın bilgeliğini dinler gibi.
 Ve bazen, sadece dururum;
 Gitme vaktinin gelmesini
 Bir ağacın sabırla beklerim.
 Acelem yok.
 Zamanı geldiğinde,
 Bir yaprak gibi sessizce düşmesini bilirim.
 Kaybolmam bu yolda;
 Dün bastığım her yer,
 Yarın atacağım adımın teminatıdır.
 Tereddütler, kapımı çalmaz.
 Kararlarım, bir dağ pınarı gibi net,
 Bir nehir gibi açıktır.
 Zor zamanların seline kapılıp gitmem,

Güzel günlerin rüzgârında da savrulmam.
 Kulağımda o ilk ezan,
 Alnımda yazılı o son sela.
 Nefesimde, her anın şükürü.
 Geçmişim, Kalu Belâdan bir yemin.
 Geleceğim, Sonsuzluk'a bir vuslat.

30/09/2018

* "Denizin kıyıya vuran hırçın dalgalarını, gökyüzündeki güneşin sıcaklığını, gecenin o simsiyah asaletini ve ormanların yeşil vakur ağaçlarını... Gözün görmediği o saklı gerçekleri, anlamlarını iliklerime kadar bilerek yaşadığım doğrudur."

Bazı gerekler, silindike kaybolur. Geriye sadece, karanlıkta kabul ettiğimiz rüyaların, tozlu raflardaki fisiltıları kalır.

Tozlu Raf

Tozlu raflarda bir hikâye.
 Bir ışık sızması gibi...
 Silindike kaybolan gerekler.
 Ve o karanlığın içinde kabullenilmiş bir rüya.
 Kördüğüm
 Bir nefes gibi,
 Tam yanı başımda.
 Bir ÖLÜM.
 Nasibim, çözülmeyen bir kördüğüm.
 Mum Işığı.
 Tarihin o en arka sokaklarına gizlenmiş,
 Titrek bir mum ışığı...
 Diyorum ki ona:
 “Aydınlat sokağımı.
 Telaşsız bir gecenin sabahına ulaştır beni,
 Soluđunun o en sessiz sesine.”
 Yaprak Dökümü
 Bu, bir söyleři değil.
 Bu, bir anlatım değil.
 Bu, bir hikâye değil.
 Bu, benim en sessiz yerimde sakladığım,
 O büyük yaprak dökümüm.
 Dün, gerilerde kaldı.
 Bugün, günümle meşgulüm.

Yarınların hayaline ise,
 Tüm kırık gereklerimle birlikte,
 Düşlerimi salıverdim.
 Yeniden Yeşerme
 Ve o fırtına...
 Koparır beni dalımdan, savurur.
 Bir bir, kaybolurum.
 Tam “Bitti” derken,
 Tam o en dipteleyen...
 Yeniden yeşerir bir filiz.
 O bitmek bilmeyen, o tükenmeyen,
 O gizemli gücün gücüyle.

30/09/2018

O An

O, bir adım geride kalmayı tercih etti.
Başımı bile çevirmedim.
“Seni seviyorum” derken, sözleri kendinden emindi.
O kadar emindi ki, yankısı hâlâ kulaklarımda.
Düşündüm.
Ben ona hiç “seni seviyorum” dememiştim.
Önce sustum.
Sonra, zamanın o kadim bilgeliğine sarıldım.
“Zaman her şeyi açıklayacaktır,” dedim kendi kendime.
Benim hiç acelem yoktu.
Yürümeye devam ettim.
Çünkü biliyordum:
Sevmek öyle kolay olsaydı,
Kimse ayrılık nedir bilmezdi.
Sevmek, benim dünyamda,
söylenmeyecek kadar değerliydi.
Bir sır gibi, bir emanet gibi,
Kalbimin en derin köşesinde saklıydı.
Geçen Yıllar
Günler, aylar, hatta yıllar geçti.
O sessiz bekleyiş, bir felsefeye dönüştü.
Samimiyetimden asla vazgeçmedim.
Ve samimi bulduğum hiçbir şeye de,
Dışarıdan gelen sözlerin gölge düşürmesine izin vermedim.
Çünkü bilirim:
Zaman, sadece bir ilaç değil,
Aynı zamanda en büyük öğretmendir.
Bir Akşamüstü

En son, geçenlerde, bir akşamüstü aklıma düştü.
Hiçbir sebep yokken, öylesine...
Gün batımını izlerken, gökyüzünün o turuncudan mora dönen o tarifsiz rengine bakarken,
Birden o an aklıma geldi. O gidiş. O sessiz bekleyiş.
Yüzümde kendiliğinden, kendimden emin bir tebessüm belirdi.
Ne bir acı ne bir pişmanlık ne de bir özlem.
Yıllarca kurumuş toprağın ilk yağmurdan sonra yaydığı o eşsiz koku gibi
Huzurlu ve bilgece bir his.
O an, tüm o geçen yılların, tüm o sessiz bekleyişlerin anlamı,
Bir şimşek gibi çaktı zihnimde.
O, “Seni seviyorum” derken,
Ben bugün için “Zaman” demiştim.
Ve zaman, en büyük gerçeği fısıldadı kulağıma.
Gerçek sevgide asla ayrılık olmaz.
Sadece şekilden sıyrılır, hakikate evrilir;
Ama asla yok olmaz.

12/10/2018

Dokunulmaz Olan

Dokunamazsın kalpteki sevgiye.
 Dokunamazsın aklın düşündüğüne.
 Dokunamazsın gerçeğin yaşadıklarına.
 Dokunamazsın.
 Ona.
 Varsın görmesin gözler, “Gözden uzak” diye.
 Kovulmaz o, gönlümdeki tahtından.
 O, düşüncelerimin gülen yüzüdür.
 O, sevgiyle sevilendir.
 Umutsuz mu olur sevginin fırtınası?
 Eser, savurur, yok eder;
 Ama asla öldürmez.
 Her şeye rağmen sarar,
 Ve kucaklar.
 Dert mi? Keder mi? Bizi uzaklara savuran rüzgâr mı?
 Korkumuz olmadı ki hiç.
 Biz, ikimizi birbirine bağlayan o sevginin
 Gerçek gücüne kilitlendik.
 Onu, huzurun en derin kuyusunda saklarcasına
 koruyorum.
 Eğer sevmek, sevilmenin diğer yanı ise;
 Ben her gün aynaya bakarak,
 Görmediğim diğer yüzümü,
 Yani seni görerek SEVİYORUM .

30/10/2018

* “Bir insanı tanımakla tanımamak arasında, kanaatimce büyük bir fark yoktur. Asıl mesele, kişinin kendi derinliklerine ne kadar indiği ve kendini ne kadar iyi tanıdığıdır.”

Onun İmanı, Beni Utandırdı...

Zor olan nedir?
 Tahammül edilemeyen!..
 Ölüm mü?
 Yoksa yalan mı?
 Ne olursa olsun,
 Ne yaşanırsa yaşansın,
 O dik durmak yok mu? O baş eğmeden yürüyebilmek...
 İşte O.
 En zor olandır.
 Ne olursa olsun GÜÇLÜ KALABİLMEK.
 Asıl mesele bu.
 KORKMAK MI?
 Kimden?
 Allah'ın yarattığından korkulur mu?
 Bir tek Allah'tan öte korku olmaz.
 Baş eğmek, yaratılanlara değil!
 Ölümün karşısında bile bir tek ALLAH'a baş eğilir.
 Varsın zor olsun dünyanın işleri.
 Biz öylesine yaşamaya gelmedik bu dünyaya.
 Tabii ki sert fırtınalar yakıp yıkacak.
 Tabii ki kötülükler, iyilikleri dağıtacak.
 Ama o teslimiyet yok mu?
 Her şeyi yerinden oynatırcasına tevekkül edebilmek...
 İmanın en derin huzuruna erişen kişiye,
 Ne zarar gelir ne zorluk güç olur.
 Ne derdine dert der ne de vazgeçer.
 ...O ses bana yeniden kalkmam gerektiğini hatırlattı.
 Onun imanı, beni benden utandırdı.

24/11/2018

İlahi Vuslat

Sanma ki yalnızım...
 Hiç bu kadar kalabalık bir hayata ulaşmadım ben.
 Varlığınla dolu sevdiğim ve sevgiyle beklediklerim...
 Gönlümün her köşesinde Senin nurunla parlayan ruhlar.
 Emek verebilmek, Sana giden yolda yorulabilmek ne kadar da güzel.
 Biliyordum er ya da geç,
 Birbiri ardına dizilircesine
 Gelecekti bu ilahi huzur, bu ebedi mutluluk...
 Huzurun avuçlarına Aşkını bıraktım...
 Gözlerime Umudu...
 Gülüşüme sakladım Gönül Tutkumu...
 Yine şükürüm ile, o sonsuz sevgiyle...
 Başım yükselir göklere...
 Huzura erer dualarım.
 Hamd eden ruhun sevdasına,
 Âşık oldum kalben, Rahman'ın tecellisine...
 Yeniden yenilenen,
 Ötelemeyen, beklemek nedir bilemeden...
 Sevmek; inancımın ötürü, tüm kâinatı sevebilmek...
 Eşsiz güzelliklerin , her zerresinde senin cemalini görebilmek...
 Tüm dünyada bir tek seni, her şeyde seni sevebilmek...
 Sonsuz rahmetinin sonsuzluğunda ...

08/12/2018

Söz

“Söz uçar,” demişler de;
 Kalbime işlenen sözlerin nasıl uçacağını söylemediler!
 İNSAN
 Çok insan tanı. Çok kişi. Çok CAN.
 Ve tanıdıkça, bir başına yaşamayı dost edin.
 Bilirim;
 Doğruluk dürüstlüğü getirir,
 Dürüstlük ise yalnızlığı.
 Öyle bir yalnızlık ki; binlerin içinde “bir” gibi.
 BENLİK
 Kimsenin “sen” gibi olmasını beklemezsin,
 Ne de “sen” bir başkası olursun.
 Bazen bir kuş misali uçmak istersin gökyüzüne;
 Bazen de toprağın özüne dönmeyi hayal edersin.
 Neden diye soru sual etmezsin.
 Dünü düşünmez, bugünü kabullenir,
 Yarına dair beklentilerini de ertelemezsin.
 HUZUR
 Kabullenmek, duymak istemediklerimizden daha sıcaktır.
 Bu sebepten, kışın ayazı düşündürmez beni.
 İşte yine bir pazar günü.
 Yılın son haftası.
 Elimde sıcak bir fincan çay...
 Derledim, topladım ve
 bir başıma huzuru yudumladım.

30/12/2018 Saat : 16:42

* “Bir insanı tanımakla tanımamak arasında, kanaatimce büyük bir fark yok. Asıl mesele, kişinin kendi öz derinliklerinde ne denli yol aldığı ve özüne ne kadar dürüstçe dokunabildiğidir.”

Özünden;

Kaybolmak mı?
 Yoksa kaybolmadan yaşamayı öğrenebilmek mi?
 Susabilmek mi?
 Yoksa susmadan, konuşulanları anlatabilmek mi?
 Vazgeçmek mi?
 Yoksa vazgeçmeden, vazgeçtiklerimizi yeniden var etmek mi?
 Korkmak mı?
 Yoksa korkmadan, korktuklarımızı korkutmak mı?
 Sanmalarımız...
 Sandıklarımız mı, yoksa sanmadıklarımızın sandıkları mı?
 Yorgunluklarımız...
 Yorulmak mı, yoksa yordüğümüz yorgunluğu yoramamak mı?
 Sahiplenmelerimiz...
 Sahiplenmek mi, yoksa sahiplenenlerin sahipsiz sahiplenişi mi?
 Sabırlarımız...
 Sabretmek mi, yoksa sabırsız sabırların sabredenlerinin sabrı mı?
 Hayatlarımız...
 Hayat mı, yoksa hayatın, başkalarının hayatlarında hayata tutunması mı?
 Savurganlığımız...
 Savurmak mı, yoksa savurduğumuz savrulan savurganlıklar mı?
 Yollarımız ve yolculuklarımız...
 Varlıklarımız ve var oluşlarımız...

Hikâyelerimiz ve gerçeklerimiz...
 Ne ile başlanırsa başlansın,
 Her bir başlangıcın sonunda Hakkı aramak mı?
 Sözüne...

Hayat, bizi sürekli bir yol ayrımında bırakır. Asıl mesele kaybolmak mıdır, yoksa o labirentin içinde kaybolmadan yaşamayı öğrenebilmek mi? Bazen en büyük erdem susabilmektir; bazen ise en büyük cesaret, susmadan, kelimelerin ardında saklananları anlatabilmektir. Her ikisi de bir sanattır ve biz sürekli bu ikisinin arasında gidip geliriz.

Vazgeçmek bir son mudur, yoksa vazgeçmeden, bir zamanlar vazgeçtiklerimizi inatla yeniden var etmek mi gerçek iradedir? Korku en temel insani duygumuzdur; peki ya asıl güç, korkmak yerine, korkmadan, üzerine giderek korktuklarımızı korkutmakta saklıysa?

Zihnimiz sanmalarla doludur. Ama hangisi gerçektir: bizim sandıklarımız mı, yoksa sanmadığımızı düşündüğümüz başkalarının sandıkları mı? Yorgunluklarımız vardır bir de... Bizi yoran şeyler mi daha ağırdır, yoksa yormadan, yordüğümüz o yorgunluğu bir türlü yoramayıpımız mı?

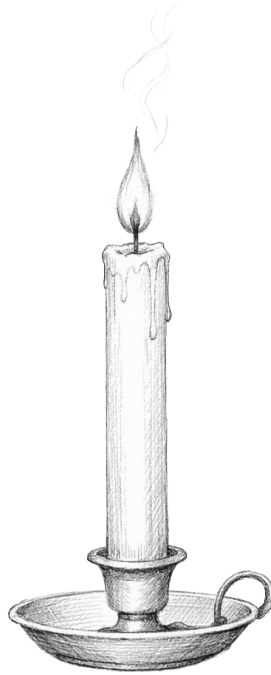
Mülkiyet ve sahiplenme duygusuyla yaşarız. Peki ya gerçek sahiplenme, hiçbir şeye sahip olmadan, sahiplenenlerin o sahipsiz sahiplenişinde gizliyse? “Sabır en büyük erdemdir” derler. Ama hangi sabır? Bizim sabrımız mı, yoksa sabırsız sabırların ortasında, sabredenlerin o sarsılmaz sabrı mı?

Hayatlarımız vardır; bir de hayatın, başka hayatlardakendine tutunma çabası... Savurganlıklarımız vardır; savurduğlarımız mı bizi tanımlar, yoksa o savrulan savurganlıkların kendisi mi?

Yollarımız, yolculuklarımız... Varlıklarımız ve var

oluşlarımız... Hikâyelerimiz ve o hikâyelerin ardındaki gerçeklerimiz... Hepsi birer başlangıçtır. Hepsi birer sorudur. Ama ne ile başlanırsa başlansın, hangi yol ayırımına gelinirse gelinsin, her bir başlangıcın ve her bir sorgulamanın varacağı tek bir son vardır: Hakikat.

01/05/2019

Beş Hâlden Hâl...

1. YORGUNLUK

Yorgunum.

Hayatın kendisi yormadan, yorgunum.

Kalbinde saklanan kötülüğü bilmeden inandığım insanların,

Bana yaptıklarından dolayı yorgunum.

2. KIRGINLIK

Kırgınım.

Sert bir duruşun ardına gizlenen o sahte yaşamların,

Kimseyi kırmadan yaşananları hiçe sayarak

Beni sırtımdan vuranlara kırgınım.

3. KEDER

Kederliyim.

Ömrümün içinde kalanların kederinde değil;

bir daha ömrüm boyunca göremeyeceğim sevdiğimlerin

Gidişinin ardından kalan yıllarıma kederliyim.

(Babam...)

4. GÖZYAŞI (TESLİMİYET)

Ağlıyorum.

En çok, kapısına dayandığımda O'na ağlıyorum.

Biliyorum; en zor anımda, en acı, en umutsuz anlarda,

Ben bir tek O'na ağlıyorum.

(Allah C.C.)

5. YÜRÜYÜŞ (KARARLILIK)

Gidiyorum.

Biliyorum, vakti zamanı geldiğinde benim de

O mutlak gerçeğe doğru yol alacağımı.
Bu sebepten dolayı üzülüyorum.
Hakikatin o aydınlık anına ulaşmak için,
Sabırla, zahmetle, başımı dik tutarak
Yürüyorum!

27/01/2019

İnsanın Sıfır Değerindeki Varlığı

Peşinen herkesten özür dilerim, zira birazdan okuyacaklarınız, modern insanın konfor alanını bozacak kadar acımasız olabilir. Uzun zamandır düşünüyorum; düşünüyorum, düşünüyorum... İnsanların kaç yüzü var? Bu sorunun içinde âdeta kayboldum, çünkü vardığım her sonuç bir öncekinden daha karmaşık bir dünyaya açılıyor.

Şimdi hemen savunmaya geçip “Ama ben öyle değilim” bombardımanına başlamayın. Hepimiz biliyoruz ki kimse tam anlamıyla dürüst değil. Kimse, ruhunun en yalın hâlini olduğu gibi yansıtmıyor. Herkes, sosyal konumuna, muhatabına ve çıkarına göre özenle seçtiği bir maske takmış, kim kimi kandırıyorsa onu avlama metoduna düşmüş bir hâlde. “Durduk yerde ne oldu?” diyeceksiniz. Şu oldu. “Neden hep susan, hep içine atan taraf ben olmak zorundayım?” Asıl mesele, insanların hakikati bir başkasına değil, kendilerine bile söyleyemiyor oluşu.

Bu modern maskeler balosunun en popüler kreasyonları ise şunlar. Aile içinde takılan, genelde daha gerçekçi ve hakikati taşıyan o “ev hâli” maskesi. Arkadaşlar arasında ise

durum daha vahim; kişiye ve ortama göre anında değişen, bukaemun gibi renk değiştiren maskeler... Dost meclislerinde neyse ki kısmen daha gerçekçi olanları mevcut. Fakat sokağa, iş hayatına çıkıldığında takılan o sıfat sıfat, ünvan ünvan maskeler var ya... Onlar gerçeklikten o kadar uzak ki, âdeta birer sanat eseri!

Hele o üst düzey görüşmelerde, o plazalarda, o önemli toplantılarda takılan maskeler... Onlar neredeyse dâhiyane. On üzerinden sıfır... pardon, başına o vazgeçilmez “1”i eklemeyi unuttum. Ne demişlerdi? “Başında bir ‘1’ olmadığı sürece, istediğin kadar sıfır ekle, sonuç koca bir ‘hiç’tir.” İşte modern insanın özeti bu; ünvanlar, takipçiler, sahte gülüşler... Hepsi birer sıfır. Başında “kendin olmak” gibi bir “1” yoksa, hepsi koca bir hiçlik. Öyle ki, bu maskeli balo o kadar içselleşmiş ki, insanlar kendi başlarına kaldıklarında bile kendileri olamıyorlar.

Bir de o gizli hesapların, o sahte profillerin arkasına sığınanlar var. Kendi varlıklarına bir fayda sağlayamadıkları gibi, sürekli birilerini taşıyan, nefret kusan o karanlık gölgeler... Onlara diyorum ki: “O maskeleri ya tamamen bırakın ya da en azından taşıdığınız o sahte yüze yakışanı takın!” Ben artık insanları doğru bir şekilde analiz etmekten, onların niyetlerini anlamaya çalışmaktan yorulmuşum; ama maşallah, karşımdakiler kılıf değiştirmekten, yeni maskeler üretmekten hiç yorulmadı.

Madem öyle, naçizane bir dost tavsiyesiyle bitireyim. Her şeyden önce, en kral kişiliği, en onurlu duruşu ailenizin karşısında taşıyın. Kaliteye damga vurmak istiyorsanız, etrafınızda örnek bir birey olun. Arkadaşlarınıza parayı, pulu değil, saygınlığı öğretin. Ve ne olursunuz, şu koltuk sevdasından, şu makam hırsından vazgeçin artık. İnsanların